

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כמה וכמה עשיריות ומאות פיוסות בישראל פטלסלים את עצצצם מבינתם ומקומם. כדי לשהות במשך מעורר חודש תשרי בר' אמותו של נשיא דורנו. בענין ודוגמת ותר ליעני דעלי לרגל בינו שבזחמיק י"ח קיים

ראו עמוד 11

עלב שבת קודש פ' תצא
חי' תהא שנת סגולה

שכנ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

במדרגה שאין תחתון למטה ממנו בענין הטרוד אורז ית'. . ער שהוא מלא קליפת וסי'א שהן ננד ה' סחש לומר אני ואפסי עור'גו, עכצ"ל, שמציאותו של ה'תחתון', שהוא יגזר ה' סמשי', אנה וסיון בעלמא, אלא מציאות של חונגזי, שגברא ע"י הקפ"ה כדי שעל דוד תושלם המונה דרירה בתחתונים, ישךן עלה ברצונו ית' להיות נחת דוח לפני יחסך בר אתמפיא סי'א ואתהפך חשוכא לחווא, שאיך אנר ה' .. במקום החושך הסי'א כיי'ג, הייע, שיש מציאות של פנבר, חושך וסי'א. ואצפפך (מתחפכת)מציאות של המנבר) לקודשה.

ואן לחמה ארץ חווא' מציאות של מנבר בה כשעה שמציאות זו מתהדרת בכל רגע חצץ מאין ואפס ממש — כן שהקפ"ה הוא ינמנע הנמנעוה'י'י:

אצי'פ שצי'פ שכל, גם סכל דתודה, לא והכן שמיציאות שמתהדרת בכל רגע חצץ מאין ואפס ממש תוננו להמיציאות שמדה אורה — מי'פ. כן שהקפ"ה אינו מוגבל בשום הגבלה כלל, ינמנע הנמנעוה'י, רמי' יאמר לך מה תעשה', הר, כשעלה ברצונו ית' לברוא מציאות של מנבר, עשי'ת מציאות של המנבר עם היות שזוהו ובר והיפכו, שמהוה מאן ואפס ממש מציאות שהיא יגנר ה' ממש'.

לישראל איך ערך כלל ל"אויבך"

בקשר עם פ' תצא, הבאנו (ע' 15-13) צילום נדיר (מוקטן) מהמהת ר"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על ד' אותיות הראשונות בשירת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט (נדפס בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 676 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ומקום להסויף עור זיוק: שהמצב ד"על אויבך" (למעלה מאויבך, אבל, יש להם עור ושייכות ל"אויבך") אינו לאחור הדיצא"ה ("תצא") ממקומם ודוגמתם, אבל מצד ישראל **עצמם שהם** חזקן אלוהה ממעל ממש", ועד ש"ישראל רמב"ה כולא חד", **איך להם עור כלל** עם אויבך, אפילו לא באופן ד"על אויבך", אין להם שייכות כלל ל"אויבך".

ולאידך, "ישבית שביד" מורה על החוקף ד"אויבך", ול**העיר ממש"ג** "יילחם בישראל וישב ממנו שבי", היינו, שישנו אויב שהוא חזק כל כך שלקוח בפועל **שבי מיישראל**. ועוד להעיר **בפרשתנו**, שגם לאחר שמתנחלים האויב ושבית ממנו שבי, ה"ז נקרא "שבי", ש**ינכר** בהשבי שר' דאויבך!

שאר ההגהות ניתן לפענח ע"י עיון בסה"ש הר"ח

3 דבר מלכות

המשיח של דורנו תמגלה בכל החוקף / משיחת יו"ד אלול ה'תש"א

9 זמן הגאולה

יהודי שונא את המלות בשנאה אמיתית ועמוקה / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 נסיעה לרבי – מוסף מיוחד

העלי' לרגל היום / לקט שיחות אודות חשיבות הנסיעה לרבי לחודש החגים

13 כתי"ק – פרסום ראשון

לישראל איך ערך כלל ל"אויבך" / צילום מהמהת הרבי על שיחת ש"פ תצא ה'תשמ"ט

"מערכת י"חי המלך"

במשמרת: "מספה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"יק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", יחיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn, NY #38, 778-6670 (718) • טלפון: 383 • טלפקס: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04) סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • אינטרנט: yeh_@hevision.net.il • דואר אלקטרוני: http://www.moshach.net/blind

מופץ לשלוחים בארץ ובעולם על ידי הרה"ח ר' חיים ונר מופץ למען, מרת רחל בת ר' אברהם ליפא ור"ח, נפטרה ביום ד' סיון ה'תשנ"ט, תגבגב.ה.

לד עמלק גר ורעב בן גו"י?:

ג. ויבן בהקדים שאלה נוספת בנוגע לכללות ענין המלחמה? כשכ"ל הנצחון ד'אירבך":

המצאות דכל העינים שבעולם אינה אלא עי"ז שנתחזו ונבראו עי" הקב"ה — כל הנמצאים שמינים וארץ ומה שבהמה לא נמצאו אלא מאמת המצא"י. ולא זו בלבד שנתחזו כשנת יבן בראשית, אלא יחידה מזה — המשוש בטוב בכל יום המיד מעשה בראשית"י, וכמותו הבעיט"י שכל רגע ואע נעשה חידוש ההתחזות-דכל הבראה כולה מארץ ואפס ממש

ועפ"י אינו טוב: אך ^אאין מצאות של "אירבך", אירב (רשוראל, י"ז) אהוא אירב דוקמ"ח"י, ועד שיש צורך להלחם בו, כשכ"ל. כלשון הכתוב "מלחמה לה' בעמלק" — בה כשעה שברגע זה ממש נעשית ההתחזות מצאית"י מארץ ואפס ממש עי" הקב"ה?:

ואפילו ^בהמצאות של מנר שאומר "יל אור ואני עשיתגיטי", הרי, האמת היא, והתורה מודיעה ומגלה האמת, שגם מצאות זו מנהה הקב"ה בכל רגע ואע מארץ ואפס ממש, כמלא, לא אמתן מצאות של מנר.

וכמתן אחר: הניצור להקב"ה הוא ניגוד למציאותו ^גאע"פ, דבר החיפוב, כיון שכל מצאותו אמת אלא "מאמת המצאו".

ד. הבראור בה:

ידענו: שיתכלית בראה עולם הזה הוא שנתאווה הקב"ה לחיות לו יורה בתחתינים"י, ביעה"י הנשקף, והחומר ממש"י — עי" יורה הנשמה להחליש בתף גשמי שבי' יכולה לקיים התמיצ' שנתלכשו בברכה גשמיים, תפילין בקלף גשמי וציצית בצמר גשמי, וכדו"ב בכל המצוות.

וכשכ"ל כוונה זו ברא הקב"ה המציאות דעו"ד הגשמי — לא באופן של דמיון בעלמא נשתי, אם נאמר שמציאות הנלהב אינה אלא דמיון בעלמא, לא נמלטה הכוונה "להיות לו יורה בתחתינים"י אלא באופן של דמיון בעלמא, אלא מצאות אמיתיות"י שלק"י מקרא מלא דבר הכונה ב"חירת ברא אלוקים את השמים ואת הארץ"י, ובלשון הרמב"ם "כל הנמצאים ממינים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמת המצא"י, היינו, שמציאותו היא אמתות המצא"י, וכפי"ס עי"ס הפבאר ברודיש ארמיר האמצעי"י שהמצאותו ריש הגבאי"י היא המציאות ריש האמיתי.

ומה מובן גם בענין להמצאות של סנונ (אורבך"י):

כיון שהכוונה להיות לו יתי' יורה בתחתינים היא ליהתחתן

המשליח של דורנו נתגלה בכל התקף

נשיא דורנו אמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא". במילא ישנם תיכף ומיד כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פניו" • ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פניו בעוה"ז" • במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו • אך מכיון שנושיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף — הרי לא רק שנויתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פניו ולשונו רינה"

משיחת יום ג' פ' כ"י-הצא, יו"ד אלול ה'תשנ"א — בלתי מוגה

ובפרט שעלי' זו קשורה עם הקריאה לתורה, הפשוט שהרי שהרי הפירוש הפשוט ד"אינפורמטיבי" הוא שקרין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מהנמו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפי' ולאח"י (דלא כפי שהנמו בזמנים שלפנ"ז שהיו מבינים בכה אחת קודם כל שבעה הקריאים, ובככה אחת לאחר כל שבעה הקריאים)², והיינו, שר"אינפורמטיבי" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שעלי' נעשית עלי' גדולה עוד יותר.

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.
והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.
וענין זה מתחיל כבר בימי הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אינפורמטיבי", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש חכ פשוט, שביים הש"ק זה נעשית עלי' אצל החתן עלי' שקוראים אותו ("מ'רופט אים ארפי") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה.

3) דאה תו"א מקל ל"ג. ג. וב"מ.

1) ביים י"ג אלול (תמ"ל).
2) מיליה כא, ס"ע"ב.

כסדר. משיחות ש"פ תצא. ט' אלול ה'תשס"ט.

א. בפקוד יצי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שבת, שבהחלתה פרישתנו - צורך להכניס: (א) למה נאמר יצי תצא למלחמה על אויבך, ולא יעם אויבך? או כמאירי, (ב) מהו תצאק יושבת שבת, ולכאורה, תוליד יושבת שבת? סתם? ויחזיק מזה - ויקדים אלו (עמ' אויבך, יושבת שבת) הם בטרודיה ז'ר"י, כ"י:

עני אויבך מרגיש את היעליונותו? לנב' אויבך, כלומר, אצ"פ שיש מצאות של אויבך, ויש צורך במלחמה כדי לצנן הארבה. מ"ם, אין זו מלחמה שבין שני צדדים שרים, ותפסק שני צדדים - שספך ומשיפה: בצננת, אלא ישראל הם עמ' אויבך, לנענה למפך מאויבך.

אוסם צ"ג יארך אכל
ולא יאכל מאי אכילתו אסמכת דעמ' אויבך (למעלה מאויבך, אבל יש להם אכילתו ללואיבך) אינו אלא לאור הירצאה (תצא) שמקומם הדומים, אבל מצד צאם מציעתם על ישראל, תוליד אלקה כמעט מכניסי, ועד שיישוראלי וקביה כלא חר"י: אל שפך ליצטם און אקמם כמל עם אויבך, אפילו לא מתרגו דעמ' אויבך. כפיצאונ' להם שייכבת כמל ללואיבך.

ולאויבך, יושבת שבת מורה על התקף הפעצות דאויבך
למ' ב'ק'ם לישאל, אחר-כך יתחזקו חושבים של האויבך
בכתובת האויבך קצת פחות, ויזכרום בשראל וישכב סמכת שובך היעל, וק"י
משאריל, דב' פ'ב'ב'ך, שגם לאור שמתרגום האויבך ומאפ"ס פ"א
פליקט מליקטאל, ת"יז נקרא ישיבו, וישכב דאויבך: צ"ל ז'
ואמרי עמ' ז'
ז' יאיר ז' יאיר

ב. עדיין יש לזייק בהקשר השייכות והחמלה הפרשה וסיומה

- שלכנראה הם בחמירה וז"ל:
בהחמלה הפרשה מודג' התקוף דשראזא - שגם בהוצ' של מלחמה כ"י, ת"יז יעל אויבך, וז"ל יאיר שריתנו ה' אלקיך בידך ושבת שבת י"י.

והז' כסיום הפרשה, יזכר את אשר עשה לך עמלק ונגי"ו
מראשית התקוף דעמ' ז', שכתבו של עמלק להרוג לישראל, יאמר ז'
ק"י ב'ב'ב' יונק כן ונגו"י, אלק"י יש צורך בסכרה מיוחדת, וזכור ג'ר לא תשכח'י, ועוד יעקב - השחלת מיוחדת בהענין ד'חמלתה את זכר עמלק', ועוד כ"י, שייפלתמה לה בעמלק מדר חר"י, שפדרא רעלמא דין ומדרא ומשיחא ובידרא רעלמא דאחי"י.

וכענין אחר: כיון שיישראל הם יעל אויבך, למעלה מאויבך, וברואי שיונתנו ה' אלקיך בידך נגו"י - איך יצאק מליצאות ד'ענטה

כמה בניס וישנו ענין של ספק כ"ל משיא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומבן, שעניני המשיחה למעלה וקיימים גם אצל בן יחיד שאפילו לא זרק לשליל ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר חובבי טוב (משיחה), נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשתייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו - שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורו, החל מהדמוני בשמו:

שמו של נשיא דורו הוא כפול - ב' שמות, וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל - "יוסף", מלשון היספה, שבוה נכללת היספה בלי המבלות.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" - שמתחיל מיוסף 8 - (שקרא 9 בשם) הצדיק, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה - אע"פ שקראו כן ע"ש "יוסף ה' ל' בן אחר"י, לשון יחיד, וכפי שאכן ה' בפועל שררל לדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על היספה בלי המבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בוי"ב. וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף -

תש"י) ע' 7.
9) ראה ת"א"ט, ב, ובנוצי' זתר שם אות ד'.
10) אע"פ של השבטים - "שבטי יה" (תהלים קבב, ז') - מ"סל צדיקים, כפי שלמוזים ממש"ג איהיו בני יעקב שיש עשר" (וישלו לך, כב ונפרש"י), ויכל האומר דאוב חטא אנו אלא טויה" (שבת נח, ב).
11) ויצא ל, כד.
12) וירד"י מצנינו בנוגע לרחל - ירחל מבכה על בני"י (רמ"ל לא יד, לשון רבים, שקאי על כל בני"י, ראה מפרשים ע"פ"פ, פ"ב, ז"ב פ"ג, י"ד, פרש"י ויקי מת"ז).

היו "למעלה", כיון ש"מעלה" גופא ישנו כ"כ דדמות, עד לדמות איו-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית ע"י ע"ל' לדוגמ' נעלית יותר, ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובווד"י, יום הנשיאות), החל מה"אויפולטעניש" שבבת שלפ"ס) שייכים לכא"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל" וכל"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלב של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר - לפי שיענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שב תלוי החיות והקיום של כל העם, שהרי מוחבתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי מדינתו את מונוותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג ד המלך, כיון שזו העם והדור שלו.

ב. ויש להסתיק שעניניו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור - מודגשים במיוחד אצל נשיא דורות:

לכל לראש - בנוגע לעיצם ענין הנשיאות, שלהיותו בן יחיד, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכ', ונפק"מ לרינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושתין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה מושתין את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כ"י ואת יהואחז מפני יהויקים כ"ו"ל - שכל זה שייך רק כאשר ישנם

4) פרש"י חוקת כא, כא.
5) פ"א ח"י.
6) פתח כ"י, י.
7) חורית י"א, ב, ראה פתחתה, ב.
8) אע"פ שדבר החיל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין חילד יע"ש קטני, וכפי שנהוג במשפחת בית הרב בנוגע לכהן שמתו. - ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של חסנה-צדיק, הרי חיש "שמואל" שניתנו לבנו וממלא מקומו של ה"צ"י, ה"י קשור עם מישתו שלח החת לו כל שייכות לשלילת נשיא, הדרות, כדעת חספור (ראה ספר התולדות אמר"ל מה"ש (ק"ה) ז

בזמנו של יוסף, "נרחג כצאן יוסף", נרחג כצאן יוסף, שיצליח ליוסף מי' לחם לפי הטיף²⁷⁴, כמבואר במפורשי רש"י²³⁷ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפד את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון" שלהם.

ונמהו מוכן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהיה שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוגא, מדוע זקק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבהם, "מ'רבה נכסיה מרבה דאגה"²⁷⁵ – שכן, להיותם בדרגה של "צאן" ובדגה של "טף", הרי גם "מותרות" ה"ל נכללים בה"מזון" שלהם, שכולל את כל צרכי האדם. וכל זה מודגש ביותר אצל ל"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ידוע עך כמה מלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהחל ומשתדל ומסויף בוה), דרישתו ותביעתו מהקבלה (שבדואר נתקבלה) חתל מאז שמזינה לנשיא, ובפרט, במשך נשיאתו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תשי"י, שלשים²⁵ שנה – שיתוסף אצל כא"א מישאל גם בגשמותו, נוסף על החוספה ברוחניות, עד

כמ"ש¹³ "נרחג כצאן יוסף", כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם במי חרעב¹⁴, היינו שיוסף נתן את המזון (אכלה ושתי) שעל ידו ה" הקיים בשמירתו של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "ייהי יעקב בארץ מצרים¹⁶, יעקב חייז¹⁷, ה" נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"ייתחזק ישראל וישב על המטה¹⁸, כמ"ש רש"י" (בפסוק של מקרא) "אמר . . מלך הוא¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמר: שענינו של המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

והו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמחוגש גם בעבודתו של הכהן גדול בימי הלפידים, "אחת בשנה²⁰, שה" מתפלל²¹ עבור כא"א מישאל וכלל ישראל שרתו²² להם – על סדר האל"ף ב"ת – שנת ארת, שנת ברכה, שנת גאלה, שנת דעה, שנת חוד וחוד, שנת ועד טוב, שנת זכירת מצולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות מצולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של באת משיח צדקו תכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרהבה – כפי שה"י

- (20) פ"ט תצות. אחרי טז, לך.
- (21) ולהלן, ישראל שכל החיות.
- בתוך כלל ישראל שכל החיות.
- (22) וגש מז, יב.
- (23) רא"ם ופ"ח, "ר"ה בלק טוב עה"פ.
- (24) אבות ר"פ מז.
- (25) ולהלן "ש"מלכות (שלקולה גם מהותה) נקית בשלים מלכות" (אבות פ"ז מז).

* ואף שחזרה נקמת מספר גדול יותר של תמלוח תיחת - ה"י. תחת תמלוח פ"ב, ג' ד"ר שנים חס"י, כ' תחת "סמות ב"ר חז"ל, כל תמלוח תמלוח יומקד (קדושתו מ' א. וחס' גם תמלוח ח"ל תחת רפ"ז). ואילו תמלוח אחר לז' תמלוח "בקר חז"ל. כיון שפ"ד לחתה אז שנים כ' - אש"ש חתונה עם אש"ש חתונה אש"ש עם חתונה כ' - חס"ב חתונה תמלוח בהלכות חתונה אחר חתונה תמלוח.

כמ"ש¹³ "נרחג כצאן יוסף", כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם במי חרעב¹⁴, היינו שיוסף נתן את המזון (אכלה ושתי) שעל ידו ה" הקיים בשמירתו של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "ייהי יעקב בארץ מצרים¹⁶, יעקב חייז¹⁷, ה" נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"ייתחזק ישראל וישב על המטה¹⁸, כמ"ש רש"י" (בפסוק של מקרא) "אמר . . מלך הוא¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמר: שענינו של המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

והו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמחוגש גם בעבודתו של הכהן גדול בימי הלפידים, "אחת בשנה²⁰, שה" מתפלל²¹ עבור כא"א מישאל וכלל ישראל שרתו²² להם – על סדר האל"ף ב"ת – שנת ארת, שנת ברכה, שנת גאלה, שנת דעה, שנת חוד וחוד, שנת ועד טוב, שנת זכירת מצולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות מצולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של באת משיח צדקו תכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרהבה – כפי שה"י

- (13) תהלים פ. ב.
- (14) פ"ש"י עה"פ.
- (15) כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".
- (16) ר"ש ויחז.
- (17) רא"ם "היוני יום" חי טבת. לק"ש ח"י ע' 160 ואילך. וי"ש.
- (18) ויחי מתי, ב.
- (19) דאין שה"י רק "משנה למלך" – ה" זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדי לא יר"ם איש את ידו ואת הלל בכל ארץ מצרים" (מקץ מאן, מלך), ועד שנים פריה ה" יצאנו ליוסף – בנוגע לשמירה הידועה (ראה סיטה לן, סעיף ג' – הנה בפ"ש"י ויחי ג' ו'). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פריה בעצמו, ונאמר על כל עניניו.

* ואף שחזרה נקמת מספר גדול יותר של תמלוח תיחת - ה"י. תחת תמלוח פ"ב, ג' ד"ר שנים חס"י, כ' תחת "סמות ב"ר חז"ל, כל תמלוח תמלוח יומקד (קדושתו מ' א. וחס' גם תמלוח ח"ל תחת רפ"ז). ואילו תמלוח אחר לז' תמלוח "בקר חז"ל. כיון שפ"ד לחתה אז שנים כ' - אש"ש חתונה עם אש"ש חתונה אש"ש עם חתונה כ' - חס"ב חתונה תמלוח בהלכות חתונה אחר חתונה תמלוח.

כל העבודה, כולל גם "צחוח הכפתוריס"¹...
ומפן גדול הרחמנות עליהם, ובמילא, גדול יותר הצורך לעודדם כ"י שלא יפלו ברוחם כ"י, ואדרבה – שה"י אצלם הענין ד"נכפלים לתושי".

ובכל אופן – כל זה שייך לצד השמאל, אבל העיקר הוא מה שעשה בצד הימני, כאמר, להביע "ש"ר-כ" לכל האורחים כ"י.

(משיחה תי"ז - בחזי מונח)

להשאר עד ז' מרחשוון

ישנם אמנם כאלו שכבר חזרו לכתריהם, ולפלא, שניהרו לעזוב את ד' אמותיו של נשיא דורנו, אם כן, בודאי היו להם טעמים וסיבות, ע"פ תורת, ע"פ יושר, וכ"י, ואין כאן המקום להאריך בה', אבל, ביחד עם זה, ישנם וכמה שנישאר ביד' אמותיו של נשיא דורנו עד לשישה במרחשוון, שבו מסתייג הענין דעליה לרה"ל, ובמילא, גם אלו שנסעו כבר - נמשכים אחר אלה שנמצאים כאן. ביד' אמותיו של נשיא הדור, שהרי "בית רישא גופא אורח".

ובפרטיות יותר:

"גם אלו שנמצאים בדרך, או שכבר הגיעו לכתריהם" - הרי, נוסף לכך ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" (כמחוגש בימי השבת בנוגע להלכות עירובין), ובמחשבתו נמצאים עדיין כאן, הרי, ידוע המשל ד"מק מו"ח אדמו"ר (נשכר לעיל) מאכלית ה"שיריים" דסעודה גדולה (ככל סעודה הראויה לשמה שהיא באופן ד"ידי והותר", כלומר, כאשר ישנם "שיריים" "הותר", יודעים שהיתה זו סעודה שהיתה "ידיים" של כל המוזמנים) גם כאשר נמצאים בדרך, ונפרט בתחנה הראשונה (כפי שרואים במוחש בהתנהגות בני אדם, גם אצל אינם יהודים), ודוגמתו בגמרה - שגם לאח"י שמה"ית רחמים מה"שיריים" דסעודה המלך ואחזבו בשמיע"י, אשר ההשפעה ד"שיריים" אלו היא על כל השנה כולה, ובמיוחד בתחנה הראשונה (כבמשל) עד ששה במרחשוון.

ונוסף לזה, מכיון שמדובר אודות "שיריים" של ענין עצמי, הרי, העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלו, כך, שיש להם את כל העצם:

אמנם בנוגע לאלו שנמצאים עדיין כאן - אין כל צורך להסבר ולקמור מיוחד כ"י (שע"י) התפיסה במקצתו תופסים בכלו, מכיון שאצלם ישנו העצם כמשו"טו . . ולא עוד, אלא שאצל אלו הנמצאים כאן, הרי, לאח"י שמה"ית ניתוסף עליו גדול יותר - דמכיון שזמן זה הוא בהמשך לשמחה וסעודה דשמיע"י שמה"ית, נמצא, שלא זו בלבד שיש להם את העצם כמשמ"ית (לא רק ה"שיריים" דשמיע"י שמה"ית כמו אצל אלו שכבר נסעו מאתן, אלא עוד זאת, שניתוסף בהן באופן ועללה יותר, ככלל עניניו קדישה שבהם ישנו תפיון ד"מעלין בקרד"ש".

(מש"חת ש"פ נת, ו' מ"ח ה'חש"ת ז' - מונח)

נסיעות לרפזי - מוסף מיוחד

העלתי לרגל הזיום

. . .יש להסירי, שענין זה מודגש עוד יותר – כאשר יעושים גם היום" מעין דוגמת הענין דעלתי לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלתי לרגל בעבודה הירחנית בנפש האדם – מבואר בלקויות שיימשחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחות ויעיקר הראי' היא ההשתחוואה שהי' משתחוה ויוצא"ל, עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפי' קצתו **במקדש מעט**, בית הכנסת ובית המדרש¹, ועלכתי' – בהכניסי ובהיחוד מיוחדים, ועי"ד – של כ"ק מרי"ח אדמו"רי נש"א דורנו.

ואכן יעושים גם היום" – שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ייסלטולי דברא"ו וגם יסלטולי דאיתתא"ו) מבינים ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי ברי' אמתיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת ווכר לענין דעלתי לרגל בזמן שבחמ"ק הי' קיים. ומכיון שמצאים כאן עדיין כמה וכמה שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר שמח"ת, אלא נשארו גם לשהה במרחשון ושבת זה), ורק לאחר כן עומדים לחזור לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועדה לו ההשגחה העליונה למלא את תפקידו ועליונותו, "לשכן שמו שם" – אזי מודגש עוד יותר ענינו המיוחד דששה במרחשון, סיום וגמר העלתי לרגל.

(משיחת ש"פ נז, ו' מ"ח ה'תשס"ז - מונח)

האיר בהם הרגש החסיד

ענין נוסף שבקשתי שיפרסמרתו - בקשר ובשייכות לשבעה במרחשון:

א) נתנית ישר-כח לכל האורחים שליש"א, אשר, הרגש החסיד שיהיה האיר בהם בגלוי ונא לדידי פועל ממש, לקיים את ה"ילד לד מארצך גו"² כדי להיות ברי' אמתיו (בית-כנסת ובית-מדרש) של **נשיא הזור**, כ"ק מרי"ח אדמו"ר, במשך הזמן ד"**הקהל**", "קהל את העם האזנים הנשים והספי" (תם הסוכות) - עכ"פ ישעה אחת או יום אחד, ועלכו"כ אלה שהכי כל משך חג הסוכות, ובמיוחד - גם המשכו עד שבעה במרחשון.

(משיחת ש"פ זל-זד ה'תשס"ח - מונח)

גודל הרחמנות על אלו שלא באו ל-770

ישנם אמנם כאלו שלא באו, אלא נשארו לשבת ביחודי" שיהיה "ועלכלבו זיצו בא זיד אין קאטוד"י³, ב"מיינים לעצמם שיושבים בארמון המלך... וכד "העוברי" (ייעצמעמאטאעטעטע) את כל משך י"און שמחמתו⁴.

הסיבה לכך שיכול להיות מצב זה (לשבת ביחודי" ולחשוב שנמצאים ב"ארמון המלך") היא – **חשבת המלות**, אבל מה שייד חושך הגלות לאלו השייכים לנשיא דורנו, שמכריז שכבר סיימו

דבר מלכות

דהמשלח¹ ו²משי"3, ובמלא נעשה תיכף ומיד קיים העירוד ד"יוסיף אדני- שונת דוד לקנות את שאר עמו גו"⁴ גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרלי' (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מרי"ח אדמו"ר – "יעוצק":

ובתקומה – שאע"פ שישנם כמה מבני' הנקראים בשם "יעוצק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני' הנקראים בשם "יוסיף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם אחד, הרי זה נעשה שם **אחד ויחיד** (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא **חצי** שם בלבד. וכידוע הפס"ד בחלכה בנוגע לכתבת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ לחידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לענינא)³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוגי יהי' בגלגול זה וענין פלוגי בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל

- החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוהי ממלך ממשי" (נתיב רפ"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, שגוררת בהנחיה, נפשית מצאית אחת עם נפש האלקית⁴, ונפרט בדרונו זה למשלנו צדיקים⁵, "כולנו חכמים כולנו נבונים"⁶ – כפי שאומרים (בהגדה) בונה לנאלף מצרים, אשר "כימי צאתן מא"ץ מצרים איראנו ונלאות" (מזכ"ג טו).

33) ראה טיב גיטין (לכות תרי"ט) ג, ת, א.

^[1] רובי אכאס שוליים את החתמה על אהל יעושית נפוש עיך

^[2] * ותיק ספדרי (תרי"א פ"א ג'ט), מדישש שפודיכס ליטש נפשו עיך

^[3] ונפשו ספד' ואל עוד לחידוש עיך זה בוננו לטשש נפשא שפוש הבחנת צריכת לחידוש ספד' - כיו שפוש הבחנת גוררת נעשות דבר אחד עם נפש המצות

^[4] * ואף שגיבוש לא אסחי (יעודי ק' ב חז"ב גב ב ר"ג א תובא בפשיט" ובתי א' טו, חז"ב נפאו או י"במתי", וכו מפאז כל אחרת האלפי"ב בית שסלל הדת על כתיא מישורית שני לכל שורתי

באופן שלמעלה ממדידה והמבלה, וכל זה – מתוך נשמה בריאה במוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ה"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאת המוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמזו דהשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "והי' ביים ההוא **יוסיף** אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו"²⁷, דקאי על כל בני'.

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני' הנמצאים בארצות הברית, שהיא בוצי כדור התחתון, וכן על אלה מבני' שבאים ומוצאם מאוסטרליא²⁷, אשר בוצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלה שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהי "כמותו", ופיצו שם נגלה דתורה ומפימיות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עובדת התפילה²⁹, ובראי' שהשלוחים מילאו את השלחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שימוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו

^[1] 26) ישע"י י"א, יא.

^[2] 27) יש לעיני' שבאר ליום ג' פ' תצא יר"ד אלו, נהיצו (בשיבות קראון-הייטס) התמים יעקב ראזנבאום הי"ד מאוסטרליא (תמ"ל).

^[3] 28) בכות ל"ד ב (במשנה). וש"נ.

^[4] 29) ישע"ז נעשו עניו משולש (תורה תפילה וגמ"ז) – ע"ד וברוגמת בהימ"ק השלישי, יקדש אדני- כוננו ירד", שהיה גם משולש (ראה חז"ל רכ"א, א').

^[5] 30) ויקרא א, ג.

^[6] 31) אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (תחתון) – עי"ש "אדמה לעליון" (ראה של"ח ג' ר"ע"א ונוד).

^[7] 32) עם כל ה"שטרולים" שניתוסף ע"י תיבת "משי"

בעורח⁴² – במה דברים אמרים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקני; אבל בנדודי⁴³, הרי מכיין שנשיא דרנו הרי המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזו, שיש חיוב להתנתג באופן ש"ימלא שחוק פניו ולשונו⁴⁴ רינה".

ועפ"י מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו

תבע מחסירים בדורו שיעמדו בתנועה של **שמחה**, ושמחה גדולה **בלי המבלת**,

– אע"פ שהוא בעצמו עבד עניין של מאסר,

ובהו גופא, מאסר שה' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁴⁵ הפס"ד שה' לאאונה, וגם לאח"י החלק הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כעקר מירת⁴⁶ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעוד החיים), כולל גם הקשיים כ' אפילו לאחרי המאורה כפי היתה המאורה, ואפילו לאחרי המאורה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"י, בהגיע לפסדבור⁴⁷, שאז היתה ההזדמנות האישונה שה' יכול לבד ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁸ – והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

בי" סתם, שכאשר נותנים שם על מישוה שהיו לו ב' שמות, נזכרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שקראו על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הני"ל.

ו. ובאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "צדק":

צדק – הוא על שם הצדק והשמחה, ועד לשלמות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז נמלא שחוק פניו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חו"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שגאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פניו"³⁷ – הרי נשיא דורנו, דור השמחה, הוא הוא "א" (שמשפדו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"אלאלת לאאלה", ואמר והוד וציה לפרסם ש"הנה זה בא"י³⁸, היינו, לא רק הנה זה עומד אחר כחלונ³⁹, ואפשר לדארתו ע"י סדק בהכחל, אלא הנה זה בא"י עד ש"מארה באצבעו ואומר הו³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף

בהענין של "עמדו כח"י⁴⁰ שכן גם הכתורים מצומצמים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיפק ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזח"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פניו". ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחרי, דרנו זה – אנשים נשים וטף, חלל מכל אלה הנמצאים באן, הו בעזרת נשים והן (ועאכ"ל) בעזרת אנשים, וכן חלדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמום ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם

"הגיע זמן גאולתכם" – מלשון הגיעה

כז תהי' לנו, ביחד עם כא"א מיישראל וכלל ישראל, ובפרט אלה הנמצאים כאן, בבית שמגדלין בו מעשים טובים, בית שמגדלין בו תורה, ובית שמגדלין בו תפילה, שזהו הו' אמות שבהם נמצאים אנו עכשיו, ובפרט שמד' אמות אלו נעשה בית רחב שיש בו כ"כ פעמים ד' אמות, ויתרחב עוד יותר – ע"ד שמענין⁶ בנוגע לירושלים שלעתיד לבוא תתרחב למעלה ממדידה והמבלה, ומהו מובן שדומתו יהי' בכל בית-בנסת, בכל בית מדרש, ובכל בית מעשים-טובים,

ועוד זאת – כמוזכר לעיל⁷ שכא"א מבי"י עומד כבר על גג בית המקדש, ועאכ"ל על גג הבתים הדומים לביהמ"ק, ומכריז ומודיע שהקב"ה אומר: "ענינים הגיע זמן גאולתכם"⁸, "ס'אין שוין אנגעקומען", ויתירה מזו – כמ"ש בלקו"ת⁹: "להגיע", ומפרש בתצא ענינול: "אן רידען בל"א"¹⁰, מלשון **גמיעה**, נגיעה כזו שיעל ידה **מתאחדים** עם הדבר שנוגעים בו.

ולחע"י, שעד"ז מצינו גם בנוגע לגאולת פורים (ד"אכתי עבדי אחשורוש אנו'¹¹) – שהתחלת הגאולה היתה עי"ז ש"ותגע בדאש השרבטי"י¹² של המלך (מלכו של עולם¹³) אחשורוש (ש"אחרית וראשית שלי"¹⁴).

והענין בזה – שכדי שענינו של המלך יהי' נקלם אצלו, צריכה להיות ההתחלת באופן של **גיעה בשרביט המלך** בלבד (אבל, גם השרביט של המלך קשור עם מעלת המלך ויפני, 'מלך בפני תחזנה עיניו"¹⁵), ובהו גופא רמ' **בדאש השרביטי**¹⁶, אבל, נגיעה זו היא באופן **שנבלע למדי** (בהיותו נשמה בגוף) ב"דאש השרביטי" דמלכו של עולם ש"אחרית וראשית שלי", שה' ע' חיבור ההפכים ד"אחרית" ו"ראשית" כפי שהם (לא מצאיות בפ"ע, כ"א) "שלי", ועד שנכללים בהתב' "אחשורוש", שאין בה התבנות "אחרית" ו"ראשית" אלא בזמן לבד.

ובהתאם לכך נעשה גם המעמד ומצב ד"אכתי עבדי אחשורוש אנו' **למעלותא** – שמתגלה אצל כא"א מבי"י, איד שהו'א "עבד" למי ש"אחרית וראשית שלי", כיון שבתור עבד ממלא הוא את השלילות בעוה"ז התחתון, שנקבע ע"פ המדרים ד"אחרית" ו"ראשית" ומה שביניתיים.

6	ב"ב ע"ה, ב.	11	מגילה י"ה, א.
7	ראה גם שיתח יום ג', יו"ד אהל ס"י (לעיל ע' 12)	12	אסתר ה, ב.
8	ל"ש ישעי' רמז תצט.	13	ל"ש אסתר רמז תתנו (בתחילתו). ועוד.
9	ל"ש שמני (ית סע"א).	14	מדרש – תבא במא"א, א. קפב. וראה גם תוספן בסה"ז מלכות ח"ה ע' קצג הערה 45.
10	להעיר, שזהו מהמקומות הראשונים בלק"ת	15	ישעי' לג, יז.
11	שבהם נתפשה תבה ב"שאוהואן".	16	ראה גם תו"א מג"א צג, סע"ד ואילך. ובלי"ת.

ביד להקדיש מדר זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה

פרטים במילפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 04) 840-3153

להודי שונא את הגלות בשנאה אמיתית ועמוקה

... תכלית הכוונה היא שיתבטלו כל העניינים של מדידה והגבלה, כולל ובמיוחד המדידה וההגבלה שבני"י נמצאים בגלות,

ובפרט שגם כאשר יהודי נמצא בגלות הרי זה באופן **ששונא** (יער האט פיינטי) את הגלות (כלשון הכתוב "הרי הבה הבכור לשינאה"), כי, בידעו שהז'יע של "גולה", שחסר שם גלוי האל"ף ד'אלופו של עולמו¹, נעשה אצלו רגש של שנאה להגלות, שנאה אמיתית ושנאה עמוקה (ראן אמת'יע שנאה און א טיפע שנאה²),

ועוד זאת – בלשון הכתוב² "אשר שונא הוי' אלקיך" – שהקב"ה שונא את הגלות עוד

יותר ממה בגלות, עוד יותר ממה שהם עצמם יודעים מה שנחסר להם! ואע"פ ששכר לבני"י בעת היותם בגלות, עוד יותר ממה שהם עצמם יודעים מה שנחסר להם! ואע"פ ששכר הסבירי לכאן"א מלישראל שמעמד ומצב הגלות הוא היפך כל התכלית והיפך כל העניינים וכו', מ"מ, להיות נשמה בגוף, הרי כל החסברים אינם אלא במדידה והגבלה, ובמלא נשאר עדיין ענין בלי-גבול (בשילולת ענין הגלות) שלא הצליחו (מ'האט נאך ניט בארויזן") לחסבירן; אלא, דכיון שיודע בפשטות שלגלות היא מציאות כזאת "אשר שונא הוי' אלקיך", הרי זה מספיק עבורו שגם הוא ישנא את הגלות,

ומצו שנאות להגלות – אינו זקוק לשום הסברה נוספת, ונא תינף ומיד ומונח כולו בעבודה לעשות מ"גולה" "גאולה" – ע"י הוספת אות אחת וחיידה, אל"ף, אבל אות אחת וחיידה זו עושה מ"גולה" "גאולה", ובגאולה גופה – מעמד ומצב נעלה יותר, בעילוי אחר עילוי, כמדובר כמ"פ.

וכל זה נעשה תינף ומיד³ – לא עיכבן המקום אפילו כהרף עין³, תוך כדי דילוג וקפיצה ("איבער-שפרגעניגן") על כל העניינים של סדר השתלשלות. כמ"ש⁴ "מדלג על החרים מקפץ על הגבלות", וכדו"ע⁵ שיש "דילוג" בדגל א', ויש "קפיצה" בב' רגלים, ובדאי שהקב"ה עושה שאצל כאן"א מאתנו יהי מעמד ומצב של "קפיצה" בב' רגלים – שתנף ומיד ממש מקפצים למעמד ומצב של גאולה, ולמעלה יותר – למעמד ומצב של "חיידה", ולמעלה יותר – למעמד של "חיידה" של עולם", ולמעלה יותר – למעמד ומצב שנעלה מכל תוארים וגבולים, ומצב של "חיידה" של עולם", ולמעלה יותר – למעמד ומצב שנעלה מכל תוארים וגבולים,

1) ראה ויקי' ספ"ג. לקי"ת בהעלותן לה, ג. מיליטא ופרש"י בא יב. מא.
2) ובל"מ.
3) שד"ש ב. ח.
4) דאה לקי"ת שה"ש טו, סע"ב. ושי"ג.
5) שופטים טו, כב.

הענין ד'ייסוף" והן הענין ד'יצחקי", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

כולל גם שאצל כאן"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ – כיון שכאן"א מישראל הוא במד מלי, כדוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאי"תא בתקוני זהר⁴⁹ ("זהר" – ע"ש "המשכילים יזהירו כוזהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה החיקון (תיקוני זהר"⁵¹) של כל העולם כולו, ועאכו"כ התקינו של כאן"א מישראל, שיהיה כוזהר הרקיע).

46) נוסח ברכה ה' דברתמ"ז.
47) לשון הכתוב – שמואל-ב טו. א. מלכים-א, ה.
48) שבת סג, א. ושי"ג.

מדר זה מקודש לעילוי נשמת פאלין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלכ"ע ביס ב' חד"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"י אורי אהרן יואל בן יוסף אורי לייב – נלכ"ע ביס ב' סבת התשנ"ב ולילות משפחתם שיחיו

מפ ה"שיחות קודש" - חזקה כבדת!

לראשונה בתולדות חיינו יוצא לאור ספר מהודר שיקוף בתוכו את כל שיהדותנו של הרבי מליך המשיח שלי"ת בשנים תשי"ט-תשמ"א כפי שנאמר בזמנו ע"י הרבי (והלקם אף הונחו על-ידו), כולל יומנים נדירים מכל הישנים המשיח הספרים הראשונים כבר יצאו לאור ונעתי עומל צוות מיימן ומקצועיי על המשיח הספרים הכאים שעומדים לצאת בקרוב כסך הכל ייצאו לאור כ-60 ספרים שיקיפו בתוכם אוצר כלים כעת ניתנת הודמנות חד-פעמית להצטרף לפרוייקט במחיר הנמוך ביותר! **פוזף חלק כמהפכת - הצטרף עכשיו!**

בארה"ק: 840-3153 (04) ברחבי העולם: משרד ראשי, פקסי: 3451-363 (718)